

PIEŅEMTIE TEKSTI

P8_TA(2017)0041

Banku savienība — 2016. gada ziņojums

Eiropas Parlamenta 2017. gada 15. februāra rezolūcija par banku savienību — 2016. gada ziņojums (2016/2247(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 30. septembra Rīcības plānu kapitāla tirgu savienības izveidei (COM(2015)0468),
- ņemot vērā 2016. gada 19. janvāra rezolūciju par ES finanšu pakalpojumu regulējuma izvērtēšanu un jauniem uzdevumiem — efektīvāka un lietderīgāka ES finanšu nozares regulējuma un kapitāla tirgu savienības satvara ietekme un virzība uz šī satvara izveidi¹,
- ņemot vērā 2012. gada 29. jūnija Eurosamita paziņojumu, kurā tā dalībnieki apgalvoja, ka “ir jālauž apburtais loks, kurā iesaistītas bankas un valstis”²,
- ņemot vērā Eiropas Sistēmisko risku kolēģijas 2016. gada jūlijā publicēto pirmo ziņojumu par ES ēnu banku darbības uzraudzību (*EU Shadow Banking Monitor*),
- ņemot vērā Starptautiskā Valūtas fonda (SVF) 2016. gada ziņojumu par finanšu stabilitāti pasaulē,
- ņemot vērā Eiropas Banku iestādes (EBI) veikto spriedzes testu rezultātus, kas tika publicēti 2016. gada 29. jūlijā,
- ņemot vērā, balstoties uz 2015. gada decembra datiem, EBI veiktās KPD IV – KPR/ „Bāzele III” uzraudzības darbības rezultātus, kas tika publicēti 2016. gada septembrī,
- ņemot vērā *ECOFIN* padomes 2016. gada 17. jūnija secinājumus par ceļvedi banku savienības izveides pabeigšanai,
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 24. novembra paziņojumu „Ceļā uz banku savienības izveides pabeigšanu” (COM(2015)0587),

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0006.

² http://www.consilium.europa.eu/lv/european-council/pdf/20120629-euro-area-summit-statement-lv_pdf

- ņemot vērā Padomes 2013. gada 15. oktobra Regulu (ES) Nr. 1024/2013, ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību¹ (VUM regula),
- ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas 2014. gada 16. aprīļa Regulu (ES) Nr. 468/2014, ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm² (VUM pamatregula),
- ņemot vērā VUM paziņojumu par tā uzraudzības prioritātēm attiecībā uz 2016. gadu,
- ņemot vērā 2016. gada martā publicēto ECB gada pārskatu par uzraudzības darbību 2015. gadā³,
- ņemot vērā Eiropas Revīzijas palātas Īpašo ziņojumu Nr. 29/2016 par vienoto uzraudzības mehānismu⁴,
- ņemot vērā EBI 2016. gada jūlija ziņojumu par ienākumus nenesošu riska darījumu dinamiku un virzītājspēkiem ES banku darbības nozarē,
- ņemot vērā Eiropas Sistēmisko risku kolēģijas 2015. gada marta ziņojumu par valsts riska darījumu regulēšanu,
- ņemot vērā to, ka ECB Padome 2016. gada 4. oktobrī apstiprināja principus, kas palielina pārredzamību Eiropas statistikai piemērojamo ECB noteikumu izstrādē, un ņemot vērā Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas praksi pārredzamības jomā,
- ņemot vērā ECB 2016. gada septembrī noturēto apspriešanos par projektu bankām paredzētiem norādījumiem attiecībā uz ienākumus nenesošiem aizdevumiem,
- ņemot vērā ECB Norādījumus par Savienības tiesību aktos noteiktajām izvēles iespējām un rīcības brīvību,
- ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas 2016. gada 14. marta Regulu (ES) 2016/445 par Savienības tiesību aktos noteikto izvēles iespēju un rīcības brīvības īstenošanu⁵,
- ņemot vērā Bāzeles komitejā pašlaik notiekošās diskusijas un it īpaši 2016. gada marta konsultatīvo dokumentu „*Reducing variation in credit risk-weighted assets – constraints on the use of internal model approaches*” („Kredītriska svērto aktīvo variācijas mazināšana — ierobežojumi attiecībā uz iekšējo modeļu pieeju izmantošanu”),
- ņemot vērā EBI 2016. gada 3. augusta ziņojumu par prasībām attiecībā uz sviras rādītāju saskaņā ar Kapitāla prasību regulas (KPR) 511. pantu (EBA-Op-2016-13),

¹ OV L 287, 29.10.2013., 63. lpp.

² OV L 141, 14.5.2014., 1. lpp.

³ <https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssmar2015.lv.pdf>

⁴ “Vienotais uzraudzības mehānisms — labs sākums, bet vajadzīgi turpmāki uzlabojumi”, http://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR16_29/SR_SSM_LV.pdf

⁵ OV L 78, 24.3.2016., 60. lpp.

- ņemot vērā *ECOFIN* padomes 2016. gada 12. jūlija secinājumus par pēckrīzes Bāzeles reformu pabeigšanu,
- ņemot vērā 2016. gada 12. aprīļa rezolūciju par ES lomu starptautisko finanšu, monetāro un regulatīvo iestāžu un institūciju satvarā¹,
- ņemot vērā 2016. gada 23. novembra rezolūciju par „Bāzele III” vienošanās finalizāciju²,
- ņemot vērā Komisijas pašreizējo darbu pie Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 575/2013 par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012,³ jeb *CRR* pārskatīšanas, it īpaši pie 2. pīlāra un dalībvalstu izvēles iespēju un rīcības brīvības izmantošanas noteikumu pārskatīšanas,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Direktīvu 2014/59/ES, ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012⁴ (BAND),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. jūlija Regulu (ES) Nr. 806/2014, ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010⁵ (VNM regula),
- ņemot vērā 2016. gada jūlijā klajā laisto Vienotā noregulējuma valdes (VNV) 2015. gada pārskatu,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu par valsts atbalsta noteikumu piemērošanu no 2013. gada 1. augusta atbalsta pasākumiem banku labā saistībā ar finanšu krīzi (“Banku darbības paziņojums”)⁶,
- ņemot vērā Komisijas 2016. gada 23. maija Deleģēto regulu (ES) 2016/1450, ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz regulatīvajiem tehniskajiem standartiem, kuros precizēti kritēriji metodoloģijai, ar kuru nosaka minimuma prasību pašu kapitālam un atbilstīgajām saistībām⁷,
- ņemot vērā Komisijas 2016. gada 28. jūlija ziņojumu par Direktīvas 2013/36/ES un Regulas (ES) Nr. 575/2013 noteikumu par atalgojumu izvērtējumu (COM(2016)0510),
- ņemot vērā Finanšu stabilitātes padomes (FSP) 2015. gada novembrī pieņemtos

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0108.

² Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0439.

³ OV L 176, 27.6.2013., 1. lpp.

⁴ OV L 173, 12.6.2014., 190. lpp.

⁵ OV L 225, 30.7.2014., 1. lpp.

⁶ OV C 216, 30.7.2013., 1. lpp.

⁷ OV L 237, 3.9.2016., 1. lpp.

nosacījumus attiecībā uz kopējo zaudējumu absorbcijas spēju (*TLAC*),

- ņemot vērā Starptautisko norēķinu bankas (*BIS*) 2016. gada aprīļa Darba dokumentu Nr. 558 „*Why bank capital matters for monetary policy*” („Kāpēc banku kapitāls ir svarīgs monetārajā politikā”),
- ņemot vērā EBI 2016. gada 19. jūlija starpposma ziņojumu par minimālo prasību attiecībā uz pašu kapitālu un atbilstīgajām saistībām (*MREL*) satvara izstrādi un īstenošanu,
- ņemot vērā Komisijas 2016. gada oktobra papildu analītisko ziņojumu par priekšlikuma Eiropas noguldījumu apdrošināšanas sistēmai (*ENAS*) ietekmi,
- ņemot vērā EBI 2016. gada 14. decembra galīgo ziņojumu par minimālo prasību attiecībā uz pašu kapitālu un atbilstīgajām saistībām (*MREL*) satvara izstrādi un īstenošanu,
- ņemot vērā Nolīgumu par iemaksu pārskaitīšanu uz vienoto noregulējuma fondu un to kopīgošanu un it īpaši tā 16. pantu,
- ņemot vērā Vienotā noregulējuma valdes un Eiropas Centrālās bankas 2015. gada 22. decembra Saprašanās memorandu par sadarbību un informācijas apmaiņu,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 16. aprīļa Direktīvu 2014/49/ES par noguldījumu garantiju sistēmām¹ (*NGSD*),
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 24. novembra priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko groza Regulu (ES) Nr. 806/2014, lai izveidotu Eiropas noguldījumu apdrošināšanas sistēmu (*COM(2015)0586*),
- ņemot vērā EBI dažādās pamatnostādnes, kas izdotas saskaņā ar Noguldījumu garantiju sistēmu direktīvu, un it īpaši 2016. gada februāra galīgo ziņojumu par pamatnostādņēm par noguldījumu garantiju sistēmu sadarbības līgumiem un 2016. gada maija galīgo ziņojumu par noguldījumu garantiju sistēmu spriedzes testiem,
- ņemot vērā Eurogrupas un ekonomikas un finanšu ministru 2013. gada 18. decembra paziņojumu par VNM atbalsta mehānismu,
- ņemot vērā Padomes 2015. gada 8. decembra paziņojumu par banku savienību un vienotā noregulējuma fonda pagaidu finansēšanas kārtību,
- ņemot vērā Protokolu Nr. 1 par valstu parlamentu lomu Eiropas Savienībā,
- ņemot vērā Protokolu Nr. 2 par subsidiaritātes principa un proporcionalitātes principa piemērošanu,
- ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
- ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu (*A8-0019/2017*),

¹ OV L 173, 12.6.2014., 149. lpp.

- A. tā kā banku savienības izveide ir neatņemama monetārās savienības daļa un patiesas ekonomikas un monetārās savienības (EMS) pamatelements; tā kā ir nepieciešami turpmāki centieni, jo banku savienības izveide nebūs pabeigta, kamēr tai nebūs fiskālā atbalsta mehānisma un trešā pīlāra — Eiropas pieejas noguldījumu (pār)apdrošināšanas sistēmai, kas pašlaik tiek apspriesta komiteju līmenī; tā kā pabeigta banku savienība ievērojami veicinās saiknes starp valstu valdībām un ar banku darbību saistītā riska pārraušanu;
- B. tā kā Eiropas Centrālā banka (ECB) savas divējādās — kā monetāro politiku noteicošās institūcijas un kā banku uzraudzītājas — atbildības dēļ konkrētos gadījumos var nonākt interešu konfliktā;
- C. tā kā ES banku kapitāla un likviditātes rādītāji pēdējos gados kopumā ir pastāvīgi uzlabojušies; tā kā finanšu stabilitāte tomēr joprojām ir apdraudēta; tā kā pašreizējā situācijā plašas regulatīvas izmaiņas, it īpaši attiecībā uz reālās ekonomikas finansēšanas vidi, ir jāievieš piesardzīgi;
- D. tā kā tika novēlota banku bilanču pienācīga sakārtošana pēc krīzes un tā kā tas turpina kavēt ekonomikas izaugsmi;
- E. tā kā banku darbības nozares rentabilitātes nodrošināšana nav Eiropas iestāžu uzdevums;
- F. tā kā jaunā noregulējuma režīma, kas stājās spēkā 2016. gada janvārī, mērķis ir mainīt paradigmu no banku glābšanas uz iekšēju rekapitalizāciju; tā kā tirgus dalībnieki vēl joprojām pilnībā neizprot jauno sistēmu un nav tai pilnībā pielāgojušies;
- G. tā kā banku savienībai var pievienoties arī dalībvalstis, kas vēl nav ieviesušas euro;
- H. tā kā banku savienībā piedalās visas dalībvalstis, kas ir ieviesušas euro; tā kā euro ir Eiropas Savienības valūta; tā kā visas dalībvalstis, izņemot tās, kurām ir piešķirta atkāpe, ir apņēmušās pievienoties eurozonai un līdz ar to arī banku savienībai;
- I. tā kā pārredzamība un Komisijas pārskatatbildība Eiropas Parlamentam ir pamatprincipi; tā kā tas nozīmē to, ka Komisijai ir pienācīgi jāņem vērā Parlamenta ieteikumi un Parlamentam ir pienācīgi jāizvērtē un jāuzrauga tas, kā Komisija ir ņēmusi vērā tā ieteikumus;
- J. tā kā mūsu darbam pie kapitāla tirgu savienības nevajadzētu mazināt spiedienu uz to, lai tiktu pabeigts darbs pie banku savienības izveides, kas joprojām ir priekšnosacījums finanšu stabilitātei Eiropas Savienībā pastāvošajā kontekstā, kam raksturīga atkarība no bankām;
- K. tā kā jaunākie dati liecina par to, ka aplēstā ienākumus nenesošo aizdevumu vērtība eurozonā ir EUR 1132 miljardi¹,

Uzraudzība

1. pauž bažas par ienākumus nenesošu aizdevumu augsto apjomu, jo saskaņā ar ECB

¹ 2017. gada neatkarīgā izaugsmes pētījuma 5. ziņojums, 2016. gada 23. novembris.

datiem 2016. gada aprīlī eurozonas bankās tas bija EUR 1014 miljardi; uzskata, ka ir izšķiroši svarīgi samazināt šo apjomu; atzinīgi vērtē dažās dalībvalstīs jau īstenotos centienus samazināt ienākumus nenesošu aizdevumu apjomu; tomēr atzīmē, ka līdz šim minētais jautājums tika risināts galvenokārt valstu līmenī; uzskata, ka šī problēma ir jārisina pēc iespējas drīzāk, taču atzīst, ka tās galīgai atrisināšanai būs nepieciešams zināms laiks; uzskata, ka, ierosinot jebkādu risinājumu, būtu jāņem vērā ienākumus nenesošo aizdevumu avots, ietekme uz banku spēju sniegt aizdevumus reālajai ekonomikai un nepieciešamība attīstīt ienākumus nenesošu aizdevumu primāro un sekundāro tirgu, iespējams, drošas un pārredzamas vērtspapīrošanas veidā, kas notiktu gan Savienības, gan valstu līmenī; iesaka Komisijai palīdzēt dalībvalstīm, tostarp izveidot īpašam nolūkam paredzētas aktīvu pārvaldības sabiedrības (jeb t. s. sliktās bankas) un veikt pastiprinātu uzraudzību; šajā sakarā atkārtoti uzsver, ka liela nozīme ir spējai izpārdot ienākumus nenesošus aizdevumus, lai izbrīvētu kapitālu, kas ir īpaši svarīgi, lai bankas varētu izsniegt aizdevumus MVU; atzinīgi vērtē ECB noturēto apspriešanos par projektu bankām paredzētiem norādījumiem attiecībā uz ienākumus nenesošiem aizdevumiem kā pirmo soli, taču uzskata, ka ir jāpanāk vēl lielāks progress; atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu par uzņēmumu maksātnespēju un pārstrukturēšanu, tostarp agrīnu pārstrukturēšanu un otro iespēju, saistībā ar kapitāla tirgu savienību; aicina dalībvalstis, kamēr nav pieņemts minētais priekšlikums un lai papildinātu to, uzlabot attiecīgos tiesību aktus, it īpaši attiecībā uz atveseļošanas procedūru ilgumu, tiesu sistēmu darbību un vispārīgāk — attiecībā uz to parāda pārstrukturēšanas tiesisko regulējumu, un īstenot nepieciešamās ilgtspējīgās strukturālās reformas, kuru mērķis ir ekonomikas atveseļošana, lai atrisinātu ienākumus nenesošu aizdevumu problēmu; atzīmē, ka saskaņā ar Starptautisko norēķinu bankas datiem dažas eurozonas bankas krīzes gados pavājināja savu kapitāla bāzi, izmaksājot ievērojamas dividendes, kas reizēm pārsniedza nesadalītās peļņas apjomu; uzskata, ka banku kapitāla stāvokli var stiprināt, samazinot dividenžu maksājumus un piesaistot jaunu pašu kapitālu;

2. mudina visas dalībvalstis, kuras vēl nav ieviesušas euro, veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai to izdarītu, vai arī pievienoties banku savienībai, lai to pakāpeniski pielāgotu visam iekšējam tirgum;
3. pauž bažas par Eiropas banku nozares ieilgušo nestabilitāti, kā tas cita starpā ir uzsvērts SVF 2016. gada ziņojumā par finanšu stabilitāti pasaulē, kurā norādīts, ka Eiropā pat cikliskas atlabšanas gadījumā saglabātos liels īpatsvars vāju un problemātisku banku; atzīmē, ka eurozonā vairākām institūcijām ir zema rentabilitāte; norāda, ka viens no šādas situācijas iemesliem ir ienākumus nenesošu aizdevumu uzkrājumi, procentu likmju politika un iespējamās ar pieprasījumu saistītas problēmas; atbalsta SVF aicinājumu veikt būtiskas izmaiņas gan banku darbīdarbības modeļos, gan banku sistēmas struktūrā, lai nodrošinātu veselīgu Eiropas banku sistēmu;
4. uzskata, ka pastāv ar valsts parādu saistīti riski; atzīmē — lai gan viens no galvenajiem banku savienības mērķiem ir pārraut saikni starp bankām, valstu valdībām un risku, dažās dalībvalstīs finanšu institūcijas ir pārāk daudz ieguldījušas obligācijās, ko emitējušas šo institūciju valstu valdības, tādējādi radot pārmērīgu “iekšzemes novirzi”; atzīmē arī, ka atbilstoša prudenciālā režīma piemērošana valsts parādam var stimulēt bankas labāk pārvaldīt savus riska darījumus ar valstu valdībām; tomēr norāda, ka valsts obligācijām ir izšķiroši svarīga loma kā kvalitatīvam likvīdam nodrošinājumam un arī monetārās politikas īstenošanā, ka to prudenciālā režīma izmaiņas, it īpaši tad, ja nav paredzēta pakāpeniskas ieviešanas pieeja, varētu būtiski ietekmēt gan finanšu nozari,

gan publisko sektoru, un ka tāpēc pirms jebkāda priekšlikuma iesniegšanas ir rūpīgi jāpārdomā pašreizējā satvara pārskatīšanas plusi un mīnusi; pieņem zināšanai dažādās politikas izvēles iespējas, kas izklāstītas ziņojumā, kuru sagatavoja augsta līmeņa darba grupa riska darījumiem ar valstu valdībām piemērotā prudenciālā režīma jautājumos un kurš tika apspriests *ECOFIN* padomes 2016. gada 22. aprīļa neoficiālajā sanāksmē; uzskata, ka ES regulatīvajam satvaram vajadzētu būt saskaņotam ar starptautiskajiem standartiem; tādēļ ar lielu interesi gaida valsts parāda jomā veiktā FSP darba rezultātus, lai varētu pēc tiem vadīties turpmāko lēmumu pieņemšanā; uzskata, ka minētajam Eiropas satvaram būtu jāļauj ieviest tirgus disciplīnu ilgtspējīgu politikas nostādņu izstrādē, kvalitatīvu un likvīdu aktīvu nodrošināšanā finanšu nozarei un drošu saistību nodrošināšanā valstu valdībām; uzsver, ka būtu jāpārdomā ne tikai valsts parāds, bet arī konverģence attiecībā uz plašu klāstu ekonomisko jautājumu, valsts atbalsta noteikumi un riski, piemēram, pārkāpumi, tostarp finanšu noziedzība;

5. uzskata, ka ir svarīgi noguldītāju, ieguldītāju un uzraudzītāju interesēs novērst to riska svaru pārmērīgo mainīgumu, kurus institūcijās piemēro vienas kategorijas riska svērtajiem aktīviem; atgādina, ka pašreizējie noteikumi, kas reglamentē iekšējo modeļu izmantošanu, bankām paredz būtisku elastīguma līmeni un papildu riska modelēšanas kārtu no uzraudzības perspektīvas; šajā sakarā atzinīgi vērtē EBI uzsākto darbu pie pamatpieņēmumu un pamatparametru saskaņošanas, kuru diverģence tika identificēta kā viens no galvenajiem mainīguma iemesliem, kā arī darbu, ko ECB paveikusi banku uzraudzības jomā saistībā ar savu projektu "Iekšējo modeļu mērķtiecīga pārskatīšana", lai izvērtētu un apstiprinātu iekšējo modeļu atbilstību un piemērotību; mudina panākt turpmāku progresu šajos darbības virzienos; gaida iznākumu darbam, kas tiek veikts starptautiskā līmenī, lai racionalizētu iekšējo modeļu izmantošanu operacionālā riska un aizdošanas uzņēmumiem, citām finanšu institūcijām un specializētām finanšu un pašu kapitāla bankām gadījumā, nolūkā atjaunot iekšējo modeļu uzticamību un nodrošināt to, ka tie koncentrējas uz jomām, kurās tie sniedz pievienoto vērtību; atzinīgi vērtē arī sviras rādītāja kā stabila atbalsta mehānisma, it īpaši globālām sistēmiski nozīmīgām finanšu institūcijām, ieviešanu; uzsver, ka ir nepieciešama uz risku labāk reaģējoša standartpieeja, lai nodrošinātu principa „vienādi riski, vienādi noteikumi” ievērošanu; aicina finanšu uzraudzības iestādes jaunu iekšējo modeļu izmantošanu atļaut tikai tad, ja tie nepamatoti būtiski nesamazina riska svarus; atkārtoti uzsver 2016. gada 23. novembra rezolūcijā par „Bāzele III” vienošanās finalizāciju paustos secinājumus; īpaši atgādina, ka plānotajām regulatīvajām izmaiņām nevajadzētu izraisīt kapitāla prasību vispārēju pastiprināšanos, nedz arī apdraudēt banku spēju finansēt reālo ekonomiku, it īpaši MVU; uzsver, ka, strādājot starptautiskā līmenī, būtu jāievēro proporcionalitātes princips; atgādina, ka ir svarīgi nepamatoti bargi nesodīt ES banku darbības modeļi un nepieļaut diskrimināciju starp ES un starptautiskām bankām; aicina Komisiju nodrošināt, ka jaunu starptautisku standartu izstrādē šajā jomā tiek ņemtas vērā Eiropas līmeņa īpatnības, un to turpmāko tiesību aktu ietekmes izvērtēšanā, ar kuriem tiek īstenoti starptautiskā līmenī pieņemti standarti, pienācīgi ņemt vērā proporcionalitātes principu un dažādu banku darbības modeļu pastāvēšanu;
6. uzsver, ka droša piekļuve finansēm un kapitāla pareiza piešķiršana Eiropas finansēšanas modeļi, kas balstās uz bankām, ir lielā mērā atkarīga no stabilām bilancēm un pienācīgas kapitalizācijas, kuras atjaunošana pēc finanšu krīzes netika un joprojām netiek nodrošināta vienādi visā Savienībā, tādējādi kavējot ekonomikas izaugsmi;
7. uzsver, ka Eiropas banku nozarei ir ļoti liela nozīme Eiropas ekonomikas finansēšanā un ka to atbalsta droša uzraudzības sistēma; tādēļ atzinīgi vērtē Komisijas nodomu

gaidāmajā KPD/KPR pārskatīšanā saglabāt MVU atbalsta faktoru un paplašināt tā piemērošanas jomu;

8. norāda — lai novērstu regulēšanas sadrumstalotības risku attiecībā uz lielu starptautiskā līmenī aktīvu banku regulēšanu un uzraudzību, būtu pēc iespējas lielākā mērā jāievēro starptautisko forumu sniegtie norādījumi, tomēr šādai ievērošanai neliedzot nepieciešamības gadījumā izmantot kritisku pieeju un nekavējot izmantot konkrētu mērķu sasniegšanai paredzētas atkāpes no starptautiskiem standartiem gadījumos, kad nav pietiekami ņemtas vērā Eiropas sistēmas iezīmes; atgādina 2016. gada 12. aprīļa rezolūcijā par ES lomu starptautisko finanšu, monetāro un regulatīvo iestāžu un institūciju satvarā paustos secinājumus; īpaši uzsver Komisijas, ECB un EBI lomu, tām iesaistoties Bāzeles Banku uzraudzības komitejas (Bāzeles komiteja) darbā un sniedzot Parlamentam un Padomei pārredzamu un visaptverošu jaunāko informāciju par stāvokli Bāzeles komitejas diskusijās; uzskata, ka ES būtu jāstrādā pie tā, lai panāktu atbilstošu pārstāvību, it īpaši eurozonas pārstāvību, Bāzeles komitejā; prasa palielināt šīs lomas redzamību *ECOFIN* padomes sanāksmēs, kā arī pastiprināt pārskatbildību Parlamenta Ekonomikas un monetārā komitejai; uzsver, ka Bāzeles komitejai un citiem forumiem būtu jāpalīdz veicināt vienlīdzīgus konkurences apstākļus pasaules līmenī, mazinot, nevis palielinot, atšķirības starp jurisdikcijām;
9. norāda uz 2016. gada ziņojumā par ES ēnu banku darbības uzraudzību minētajiem riskiem, tostarp sistēmiskajiem riskiem, kas saistīti ar strauji augošo ēnu banku darbības sektoru; uzstāj, ka līdzās jebkurai banku nozares regulēšanas darbībai ir jāveic pienācīga ēnu banku darbības sektora regulēšana; tādēļ prasa saskaņoti rīkoties, lai nodrošinātu godīgu konkurenci un finanšu stabilitāti;
10. uzsver nepieciešamību pēc visaptveroša skatījuma uz dažādo regulatīvajā vidē veikto izmaiņu kumulatīvo ietekmi neatkarīgi no tā, vai šīs izmaiņas attiecas uz uzraudzību, zaudējumu absorbciju, noregulēšanu vai grāmatvedības standartiem;
11. uzsver, ka valsts līmenī noteiktās izvēles iespējas un rīcības brīvība var kavēt vienlīdzīgu konkurences apstākļu radīšanu dalībvalstīs un banku publiskotās finanšu informācijas salīdzināmību; atzinīgi vērtē iespēju, ko piedāvā ierosinātie jaunie grozījumi CPR, kuru mērķis ir Savienības līmenī izbeigt vai ierobežot dažas no minētajām izvēles iespējām un rīcības brīvības veidiem, lai likvidētu pašreizējos šķēršļus un segmentāciju, un paturēt tikai tās izvēles iespējas un rīcības brīvības veidus, kas ir noteikti nepieciešami banku darbības modeļu daudzveidības dēļ; mudina pilnībā izmantot minēto iespēju; atzinīgi vērtē ECB norādījumus un noteikumus, ar kuriem banku savienības ietvaros saskaņo dažas no minētajām izvēles iespējām un rīcības brīvības veidiem; tomēr atgādina, ka, strādājot pie izvēles iespēju un rīcības brīvības veidu skaita samazināšanas, ECB arī turpmāk būtu jārīkojas savu pilnvaru ietvaros; uzsver, ka darbs pie vienotā noteikumu kopuma padziļināšanas ir izšķiroši svarīgs un ka ir jāracionalizē spēkā esošo, grozīto un jauno tiesību aktu pašreizējā pārklāšanās un ciešā savstarpējā saikne; aicina ECB pilnībā publiskot Uzraudzības rokasgrāmatu, kurā ir noteikti vispārējie procesi, procedūras un metodes prudenciālas pārbaudes veikšanai eurozonas mērogā;
12. uzsver dabiskās mācīšanās fenomenu, ar ko kopš VUM izveides ir saskārušies visi Uzraudzības valdes locekļi, jo viņiem savā darbā nācās sakarties ar dažādiem darījumdarbības modeļiem un dažādu lielumu vienībām, un to, ka šāda mācīšanās ir jāatbalsta un jāpaātrina;

13. atzīmē 2. pīlāra mērķu skaidrojumu un tā vietu Kapitāla prasību direktīvas (KPD) grozījumos ierosinātajā kapitāla prasību sakārtošanas secībā; atzīmē uzskatu, ka, izmantojot uz kapitālu attiecināmos norādījumus, tiek panākts līdzsvars starp bažām par finanšu stabilitāti un nepieciešamību atstāt zināmu rīcības brīvību uzraudzības vērtēšanai un katra atsevišķā gadījuma analīzei; mudina ECB paskaidrot kritērijus, kas ir pamatā 2. pīlāra norādījumiem; atgādina, ka šie norādījumi neierobežo maksimālo sadalāmo summu un ka tāpēc tos nevajadzētu atklāt; uzskata, ka uz kapitālu attiecināmajiem norādījumiem nevajadzētu izraisīt 2. pīlāra prasību uzskatāmu pazemināšanos; uzskata — lai aptvertu 2. pīlāra prasības un norādījumus, ir nepieciešama lielāka uzraudzības konverģence attiecībā uz pašu kapitāla sastāvu; tādēļ atzinīgi vērtē to, ka šis jautājums tiek risināts ar ierosināto grozījumu KPD;
14. uzsver ar 3. līmeņa aktīvu, tostarp atvasinātu instrumentu, turēšanu un it īpaši ar šo aktīvu vērtēšanas grūtībām saistītos riskus; atzīmē, ka šie riski būtu jāmazina un ka tāpēc ir pakāpeniski jāmazina minēto aktīvu turēšana; aicina VUM šo jautājumu noteikt par vienu no uzraudzības prioritātēm un šajā sakarā kopā ar EBI organizēt kvantitatīvu spriedzes testu;
15. atkārtoti uzsver nepieciešamību nodrošināt labāku visas uzraudzības prakses pārredzamību, it īpaši uzraudzības pārbaudes un novērtējuma procesa ciklā; prasa ECB publicēt rezultatīvos rādītājus un mērīšanas standartus, lai uzskatāmi parādītu uzraudzības efektivitāti un pastiprinātu savu ārējo pārskatatbildību; atkārtoti prasa nodrošināt lielāku pārredzamību attiecībā uz lēmumiem un pamatojumiem, kas saistīti ar 2. pīlāru; aicina ECB publicēt kopīgus uzraudzības standartus;
16. atzīmē risku, kas izriet no pieeju “pārāk liels, lai bankrotētu”, “pārāk cieši savstarpēji saistīti, lai bankrotētu” un “pārāk sarežģīti, lai atrisinātu” izmantošanas attiecībā uz finanšu institūcijām; atzīmē, ka ir panākta vienošanās par starptautiskā līmenī izstrādātu politikas pasākumu kopumu (it īpaši par *TLAC*, atvasināto instrumentu centralizētu tīrvērti un kapitāla un sviras rādītāja pievienošanu attiecībā uz globālā līmenī sistēmiski nozīmīgām bankām) minēto risku novēršanai; pauž apņemšanos paātrināt darbu pie atbilstošā leģislatīvā priekšlikuma par to īstenošanu Savienībā, tādējādi vēl vairāk mazinot risku, kas izriet no pieejas “pārāk liels, lai bankrotētu” izmantošanas; atgādina FSP priekšsēdētāja *Mark Carney* šajā sakarā pausto viedokli, ka vienošanās par priekšlikumiem par vispārēju starptautisku kopējās zaudējumu absorbcijas spējas standartu globālā līmenī sistēmiski nozīmīgām bankām ir pavērsiens, lai izbeigtu pieejas „pārāk liels, lai bankrotētu” izmantošanu attiecībā uz bankām; atzīmē arī to, ka efektīvs iekšējās rekapitalizācijas mehānisms un atbilstoša līmeņa *MREL* piemērošana ir svarīga daļa no regulatīviem pasākumiem, kas paredzēti, lai atrisinātu šo jautājumu un ļautu noregulēt globālā līmenī sistēmiski nozīmīgas bankas, neizmantojot publiskos līdzekļus un neizraisot globālās finanšu sistēmas darbības traucējumus;
17. uzsver pašreizējās spriedzes testu metodikas izmantošanas ierobežojumus; tādēļ atzinīgi vērtē EBI un ECB centienus turpināt uzlabot spriedzes testu satvaru; tomēr uzskata, ka būtu jā dara vairāk, lai labāk atspoguļotu reālu krīzes situāciju iespējamību un īstenību, tostarp metodikā labāk iekļaujot dinamiskākus elementus, piemēram, nelabvēlīgas ietekmes izplatīšanās faktoru; uzskata, ka pašas ECB veiktajiem spriedzes testiem raksturīgais pārredzamības trūkums rada uzraudzības prakses nenoteiktību; aicina ECB publicēt savu spriedzes testu rezultātus, lai veicinātu uzticēšanos tirgum;
18. uzskata, ka par gadījumiem, kad valsts kompetentā iestāde noraida prasību spriedzes

testā ņemt vērā īpašus apstākļus, būtu jāpaziņo EBI un VUM, lai nodrošinātu vienlīdzīgus konkurences apstākļus;

19. atzinīgi vērtē progresu, kas panākts, lai atļautu atbilstošu un pienācīgu lēmumu pieņemšanas zināmu deleģēšanu attiecīgajā jomā; tomēr norāda — lai varētu paplašināt un atvieglot Uzraudzības valdes lēmumu pieņemšanas par dažiem kārtējiem jautājumiem deleģēšanu attiecīgajām amatpersonām, ir jāmaina attiecīgie noteikumi; atzinīgi vērtētu šādas izmaiņas, kas palīdzētu uzlabot ECB īstenotās banku uzraudzības efektivitāti un lietderīgumu; aicina ECB precizēt uzdevumus un tiesisko regulējumu attiecībā uz lēmumu pieņemšanas deleģēšanu;
20. pieņem zināšanai Eiropas Revīzijas palātas (Revīzijas palāta) ziņojumu par VUM darbību; pieņem zināšanai konstatējumus par nepietiekamo darbinieku skaitu; aicina valstu kompetentās iestādes un dalībvalstis pilnībā nodrošināt ECB ar nepieciešamajiem cilvēkresursiem un ekonomiskajiem datiem, lai tā varētu veikt savu darbu, it īpaši attiecībā uz pārbaudēm uz vietas; aicina ECB grozīt VUM pamatregulu, lai piešķirtu oficiālu statusu iesaistīto valstu kompetento iestāžu saistībām, un izmantot uz risku balstītu metodiku, lai noteiktu kopējām uzraudzības komandām nepieciešamo darbinieku skaitu un prasmes; uzskata, ka ECB darbinieku lielāka iesaistīšana un mazāka paļaušanās uz valstu kompetento iestāžu darbiniekiem palielinātu uzraudzības neatkarību, un ka vienlaikus būtu jāizmanto vienas dalībvalsts kompetentās iestādes darbinieki, lai uzraudzītu citas dalībvalsts iestādi, jo arī tas palīdzētu efektīvi novērst iecietības uzraudzības jomā pastāvēšanas risku; atzinīgi vērtē ECB sadarbību ar Eiropas Parlamentu darbinieku darba apstākļu jomā; aicina ECB veicināt labus darba apstākļus, kas tajā sekmētu profesionālo vienotību; atgādina iespējamo interešu konfliktu starp uzraudzības uzdevumiem un atbildību par monetāro politiku un nepieciešamību skaidri nošķirt šos abus pienākumu kopumus; aicina ECB veikt riska analīzi attiecībā uz iespējamajiem interešu konfliktiem un paredzēt atsevišķu pārskata sniegšanas kārtību gadījumos, kas attiecas uz īpašiem uzraudzības resursiem; uzskata — lai gan monetārās politikas un uzraudzības nošķiršana ir ļoti svarīgs princips, tam nevajadzētu izslēgt izmaksu ietaupīšanu, ko nodrošina pakalpojumu koplietošana, ar nosacījumu, ka šādi pakalpojumi nav izšķiroši svarīgi politikas veidošanas ziņā un ka ir paredzētas pienācīgas garantijas; aicina ECB, izstrādājot kvazileģislatīvus pasākumus, noturēt publisku apspriešanos, lai palielinātu savu pārskatatbildību;
21. uzsver, ka līdz ar VUM izveidi Eiropas Savienības ietekme starptautiskā mērogā ir palielinājusies salīdzinājumā ar situāciju pirms tam;
22. uzsver, ka uzraudzības uzdevumu nošķiršanai no monetārās politikas funkcijām būtu jāļauj VUM ieņemt neatkarīgu nostāju visos svarīgajos jautājumos, tostarp jautājumā par procentu likmju, kuras ECB noteikusi par mērķi, iespējamo ietekmi uz uzraudzīto banku finansiālo stāvokli;
23. piekrīt Revīzijas palātas viedoklim, ka kopš VUM izveides ir izveidojies zināms revīzijas tukšums; pauž bažas par to, ka to ierobežojumu dēļ, kurus ECB noteikusi attiecībā uz Revīzijas palātas piekļuvi dokumentiem, paliek nepārbaudītas svarīgas jomas; mudina ECB pilnībā sadarboties ar Revīzijas palātu, lai tā varētu īstenot savas pilnvaras un tādējādi palielināt pārskatatbildību;
24. atgādina, ka regulēšanā un uzraudzības īstenošanā ir jārod līdzsvars starp nepieciešamību pēc proporcionālītes un nepieciešamību pēc konsekventas pieejas;

šajā sakarā atzīmē izmaiņas prasībās attiecībā uz ziņošanu un atalgojumu, kuras ir ierosinātas Komisijas priekšlikumā, ar ko groza Direktīvu 2013/36/ES; aicina Komisiju par prioritāti noteikt darbu pie mazo banku regulējuma (*small banking box*) un paplašināt to, tajā iekļaujot arī tāda turpmāka tiesiskā regulējuma īstenojamības izvērtēšanu, kurš sastāvētu no mazāk sarežģītiem, atbilstošākiem un samērīgiem prudenciāliem noteikumiem, kas būtu īpaši pielāgoti dažādiem banku darbības modeļiem; norāda, ka visas bankas būtu jāpakļauj atbilstoša līmeņa uzraudzībai; atgādina, ka atbilstoša uzraudzība ir ļoti svarīga, lai uzraudzītu visus riskus neatkarīgi no banku lieluma; ievēro lomu un kompetenču sadalījumu starp VNV, EBI un citām Eiropas finanšu uzraudzības sistēmas iestādēm, vienlaikus uzsverot efektīvas sadarbības nozīmi; uzskata, ka vienotā tirgū ir jānovērš ziņošanas prasību pārklāšanās un Eiropas tiesību aktu nacionālo interpretāciju skaita palielināšanās; atbalsta līdz šim veikto racionalizācijas centienus, tādus kā Eiropas ziņošanas satvara pamatā esošā ideja, un mudina turpināt centienus šajā jomā, lai izvairītos no divkāršas ziņošanas un nevajadzīgām ar regulēšanu saistītām papildu izmaksām; aicina Komisiju šo jautājumu atrisināt savlaicīgi un atbilstoši no aicinājuma sniegt liecības izdarītajiem secinājumiem, piemēram, izstrādājot priekšlikumu kopējai vienotai un konsolidētai uzraudzības ziņošanas procedūrai; prasa arī savlaicīgi paziņot par *ad hoc* un pastāvīgām ziņošanas prasībām, lai nodrošinātu augstu datu kvalitāti un plānošanas drošību;

25. uzsver, ka bankas drošuma un stabilitātes pakāpi nevar noteikt, veicot tikai tās bilances izvērtēšanu kādā noteiktā brīdī, jo tās drošums un stabilitāte tiek nodrošināti, notiekot dinamiskai mijiedarbībai starp banku un tirgiem, un to ietekmē dažādi visas ekonomikas elementi; tādēļ uzsver, ka stabilam finanšu stabilitātes un izaugsmes satvaram vajadzētu būt visaptverošam un līdzsvarotam, lai aptvertu arī dinamisku uzraudzības praksi, nevis koncentrētos tikai uz statistisku regulēšanu, ņemot vērā galvenokārt kvantitatīvus aspektus;
26. vērš uzmanību uz uzdevumu sadalījumu starp ECB un EBI; uzsver, ka ECB nevajadzētu kļūt par *de facto* standartu noteicēju bankām, uz kurām neattiecas VUM;
27. atzīmē, ka ECB Padome 2016. gada 18. maijā pieņēma regulu par kredīta un kredītriska mikrodatu vākšanu (*AnaCredit*); aicina ECB atvēlēt valstu centrālajām bankām pēc iespējas lielāku rīcības brīvību *AnaCredit* īstenošanā;
28. aicina ECB nesākt darbu pie *AnaCredit* projekta nākamajiem posmiem, kamēr nebūs veikta sabiedriska apspriešanās, pilnībā iesaistot Eiropas Parlamentu un īpaši ņemot vērā proporcionalitātes principu;
29. atkārtoti uzsver, ka liela nozīme ir noturīgām un labi funkcionējošām IT sistēmām, kas apmierina VUM uzraudzības funkciju vajadzības un atbilst drošības apsvērumiem; pauž nožēlu par nesenajiem ziņojumiem par ieilgušajiem IT sistēmas trūkumiem;
30. atzinīgi vērtē nacionālo sistēmiskā riska padomju izveidi, tomēr uzsver, ka banku savienības izveide palielina nepieciešamību Eiropas līmenī stiprināt makroprudenciālo politiku, lai pienācīgi novērstu sistēmiskā riska iespējamo netiešo pārrobežu ietekmi; mudina Komisiju, 2017. gadā veicot makroprudenciālā satvara vispārēju pārskatīšanu, ierosināt saskaņotu un efektīvu makroprudenciālo uzraudzību; aicina Komisiju noteikt vērienīgus mērķus, lai palielinātu ESRK institucionālo un analītisko veiktspēju nolūkā izvērtēt riskus un vājās vietas gan banku nozarē, gan ārpus tās un veikt attiecīgu intervenci; uzskata, ka uz aizņemšanas balstīti instrumenti (tādi kā aizdevuma un

iegādātā aktīva vērtības attiecība un parāda apkalpošanas izmaksu un ienākumu attiecība) būtu jāiestrādā Eiropas tiesību aktos, lai nodrošinātu arī šo makroprudenciālo instrumentu veidu saskaņotu izmantošanu; uzsver, ka makroprudenciālās uzraudzības jomā ir jāmazina institucionālā sarežģītība un procedūru ilgums mijiedarbībā starp ESRK, ECB/VUM un valstu iestādēm un starp kompetentajām un izraudzītajām valstu iestādēm; šajā sakarā atzinīgi vērtē progresu, kas atbilstoši ESRK ieteikumam par brīvprātīgu savstarpību panākts pārrobežu koordinēšanā; atkārtoti prasa paskaidrot saikni starp makroprudenciālo satvaru un pašreizējiem mikroprudenciālajiem instrumentiem, lai nodrošinātu makroprudenciālās un mikroprudenciālās politikas instrumentu efektīvu mijiedarbību; pauž bažas par ESRK konstatētajām vājajām vietām nekustamā īpašuma sektorā; atzīmē, ka EBI vēl nav nodrošinājusi regulatīvos tehniskos standartus par to kapitāla prasību stāvokli, kuras attiecas uz riska darījumiem, kas nodrošināti ar nekustamā īpašuma hipotēku, saskaņā ar KPR 124. panta 4. punkta b) apakšpunktu un 164. panta 6. punktu; atzīmē, ka līdz šim tikai neliels skaits VUM dalībvalstu ir aktivizējušas vai plāno aktivizēt vispārējas sistēmiskā riska rezerves un preciklisku kapitāla rezervi; atzīmē, ka ECB līdz šim nav pilnībā īstenojusi savas makroekonomiskās uzraudzības pilnvaras, veicinot to, ka valstu iestādes pieņem makroprudenciālās uzraudzības instrumentus;

31. uzsver — referenduma par Apvienotās Karalistes dalību Eiropas Savienībā rezultāti liecina, ka ir nepieciešams izvērtēt visu Eiropas finanšu uzraudzības sistēmu (EFUS) kopumā, tostarp balsošanas kārtību EBI, it īpaši EBI regulas 44. panta 1. punktā paredzēto divkārsē balsu vairākuma mehānismu; uzsver, ka sarunām, kas varētu sekot šim referendumam, nevajadzētu novest pie nevienlīdzīgiem konkurences apstākļiem starp tām finanšu institūcijām, kas atrodas ES un tām, kas atrodas ārpus ES, kā arī šīs sarunas nevajadzētu izmantot tam, lai veicinātu noteikumu atcelšanu finanšu nozarē;
32. atzinīgi vērtē kopējo uzraudzības komandu — kas ir labs piemērs Eiropas līmeņa sadarbībai un zināšanu veidošanai — izcilo darbu; norāda, ka ierosinātajai rotācijas sistēmas turpmākajai izmantošanai kopējo uzraudzības komandu organizēšanā būtu jānodrošina objektīva uzraudzība, vienlaikus ņemot vērā zināšanu veidošanas ilgo procesu šajā ļoti sarežģītajā kompetences jomā;
33. atzinīgi vērtē to, ka banku savienība ir lielā mērā atrisinājusi izcelsmes un uzņēmējas valsts jautājumu uzraudzības jomā, izveidojot vienu uzraudzības iestādi, un ir būtiski uzlabojusi attiecīgās informācijas apmaiņu starp uzraudzības iestādēm, tādējādi dodot iespēju pilnīgāk uzraudzīt pārrobežu banku grupas; uzsver — tā kā banku savienības izveide vēl nav pabeigta, KPR pārskatīšanā attiecībā uz atbrīvojumiem, kas saistīti ar likviditāti un kapitālu, būtu pienācīgi jāņem vērā patērētāju aizsardzības apsvērumi uzņēmējās valstīs;
34. atzinīgi vērtē ECB iniciatīvu noteikt, ka uzraudzītajām bankām, izmantojot reāllaika brīdināšanas mehānismu, ziņot par būtiskiem kiberuzbrukumiem, kā arī kiberdrošības uzraudzības nolūkā veiktās VUM pārbaudes uz vietas; prasa izveidot tiesisko regulējumu, kas atvieglo tādas sensitīvas informācijas apmaiņu, kura ir svarīga, lai novērstu kiberuzbrukumus starp bankām;
35. uzsver, ka kiberdrošībai ir izšķiroša nozīme banku pakalpojumu sniegšanā un ka ir jāstimulē finanšu iestādes noteikt ļoti vērienīgus mērķus patērētāju datu aizsardzības un kiberdrošības garantēšanas jomā;

36. atzīmē, ka VUM tika noteikts uzdevums uzraudzīt Eiropas banku darbību, lai nodrošinātu atbilstību ES prudenciālajiem noteikumiem un finanšu stabilitāti, savukārt citi uzraudzības uzdevumi, kas tieši ietiecas Eiropas līmenī, tika atstāti nacionālo uzraudzības iestāžu ziņā; šajā sakarā uzsver, ka VUM vajadzētu būt uzraudzības pilnvarām attiecībā uz banku darbību uzraugošo nacionālo iestāžu darbībām nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā; uzsver, ka arī EBI vajadzētu būt papildu pilnvarām nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas jomā, tostarp pilnvarām veikt dalībvalstu kompetento iestāžu izvērtēšanu uz vietas, lai pieprasītu sniegt jebkādu atbilstības izvērtēšanai nepieciešamu informāciju, sniegt ieteikumus attiecībā uz korektīvu darbību, publiskot šos ieteikumus un veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šie ieteikumi tiek efektīvi īstenoti;
37. atkārtoti aicina EBI atbilstoši savām pilnvarām un papildinot VUM prudenciālo uzraudzību, nodrošināt, ka tiek īstenots patērētāju aizsardzības satvars attiecībā uz banku pakalpojumiem, un pastiprināt to;

Noregulēšana

38. atgādina, ka turpmāko banku krīžu novēršanā būtu jāievēro valsts atbalsta noteikumi, ka izņēmuma kārtā piešķirtais ārkārtas publiskais finanšu atbalsts ir jāsniedz piesardzīgi un uz laiku un ka to nedrīkst izmantot, lai kompensētu zaudējumus, kas finanšu institūcijai jau ir radušies vai kas tai varētu rasties tuvākajā nākotnē; prasa noteikt efektīvas procedūras VNV un Komisijas sadarbībai, kuras tiktu izmantotas lēmumu pieņemšanā banku noregulēšanas gadījumā, it īpaši attiecībā uz grafiku; uzskata, ka būtu jāpaskaidro pašreizējā satvarā paredzētā elastība, un atgādina, ka tā būtu labāk jāizmanto, lai risinātu īpašas situācijas, nekavējot maksātnespējīgu banku patiesu noregulēšanu, it īpaši tādu preventīvu un alternatīvu pasākumu gadījumā, kuri paredz Noguldījumu garantiju sistēmu direktīvas (NGSD) 11. panta 3. un 6. punktā noteikto noguldījumu garantiju sistēmu līdzekļu izmantošanu; tādēļ aicina Komisiju pārskatīt attiecīgo valsts atbalsta noteikumu interpretāciju, lai nodrošinātu, ka ir iespējams reāli piemērot preventīvos un alternatīvos pasākumus, ko Eiropas likumdevējs ir paredzējis NGSD; atzīmē, ka konkrētas situācijas ir tikušas risinātas atšķirīgi bez skaidra pamatojuma; atgādina Komisijai, ka ziņojums, kurā tiktu izvērtēta pastāvīga nepieciešamība atļaut preventīvu rekapitalizāciju un ar šādiem pasākumiem saistītu nosacījumu piemērošana, bija jāiesniedz līdz 2015. gada 31. decembrim; aicina Komisiju to iesniegt pēc iespējas drīzāk;
39. aicina Komisiju, ņemot vērā gūto pieredzi un saistībā ar Regulas (ES) Nr. 806/2014 pārskatīšanu izvērtēt, vai VNV un valstu noregulējuma iestādēm ir pietiekamas agrīnās iejaukšanās pilnvaras un instrumenti, lai krīzes laikā novērstu graužošanas sekas izraisīto banku kapitāla aizplūšanu un zaudējumu absorbcijas spējas mazināšanos;
40. uzsver, ka ir svarīgi paskaidrot praktiskus jautājumus, kas tieši ietekmē noregulēšanu, tādus kā paļaušanās uz izšķiroši svarīgu pakalpojumu sniedzējiem, piemēram, IT ārpakalpojumu gadījumā;
41. atzīmē Komisijas priekšlikumus par minimālās kopējās zaudējumu absorbcijas spējas (*TLAC*) attiecībā uz globālā līmenī sistēmiski nozīmīgām bankām ieviešanu 1. pīlārā atbilstoši starptautiskajiem standartiem; pieņem zināšanai atšķirības starp *TLAC* un *MREL*; tomēr uzsver, ka abiem standartiem ir vienādi mērķi, proti, nodrošināt, ka bankām ir pietiekams regulatīvais kapitāls un zaudējumu absorbcijas saistības, lai

iekšējo rekapitalizāciju padarītu par efektīvu noregulēšanas instrumentu, neizraisot finanšu nestabilitāti un neizmantojot publiskos līdzekļus, tādējādi izvairoties no privāto risku socializēšanas; tādēļ secina, ka visaptverošu pieeju zaudējumu absorbcijai var panākt, kombinējot abus minētos standartus un pamatojoties uz pašreizējā Komisijas priekšlikumā transponēto *TLAC* kā uz minimālo standartu, ar nosacījumu, ka pirms tam ir panākta abu likumdevēju vienošanās; uzsver, ka pienācīgi būtu jāapsver gan lieluma, gan riska svērto aktīvu kritērija saglabāšana, un atzīmē savstarpējo saikni starp *TLAC* standarta pamatā esošajiem riska svērto aktīvu kritērijiem un ES un Bāzeles komitejā pašlaik notiekošo darbu pie iekšējiem modeļiem un “Bāzele III” satvara pabeigšanas; uzsver, ka *MREL* prasību kalibrēšanā un/vai pakāpeniskā ieviešanā pienācīga uzmanība būtu jāpievērš nepieciešamībai izveidot *MREL* atbilstošo saistību tirgu; uzsver, ka ir svarīgi, lai noregulēšanas iestāde saglabātu rīcības brīvību *MREL* noteikšanā un ka ir svarīgi pārliecināties, ka bankas tur pietiekamu subordinēto un iekšēji rekapitalizējamu parādu; uzsver, ka tirgus dalībnieku informēšana būtu jāveic pienācīgā veidā, lai novērstu to, ka ieguldītāji nepareizi interpretē *MREL* prasības;

42. vērš uzmanību uz to, ka ir svarīgi tiesību aktos paskaidrot prasību nepildīšanas secību attiecībā uz *MREL* atbilstošo pirmā līmeņa pamata kapitālu un kapitāla rezervēm; uzsver, ka ir jāpieņem tiesību akts, lai precizētu noregulējuma iestāžu un kompetento iestāžu pienākumus un pilnvaras attiecībā uz agrīnās intervences pasākumiem, kas jāveic *MREL* prasību nepildīšanas gadījumā; atzīmē Komisijas priekšlikumu ieviest norādījumus par *MREL*; atkārtoti norāda, ka *MREL* kalibrēšanai vienmēr vajadzētu būt cieši saistītai un pamatotai ar konkrētās bankas noregulēšanas stratēģiju;
43. vērš uzmanību uz to, ka kapitāla dubultas uzskaites novēršanas nolūkā ir svarīgi tiesību aktos paskaidrot, ka *MREL* atbilstošais pirmā līmeņa pamata kapitāls atrodas virs kapitāla rezerves;
44. uzsver — lai konsekventāk un efektīvāk īstenotu BAND un nodrošinātu noteiktību pārrobežu ieguldītājiem, ir izšķiroši svarīgi saskaņot dažādās dalībvalstīs noteikto prasījumu hierarhiju banku maksātspējas procedūrā; tādēļ atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu turpināt šīs prasījumu hierarhijas saskaņošanu; atzīmē, ka parastā maksātspējas režīma un tā prasījumu hierarhijas labākai saskaņošanai arī būs liela nozīme gan banku gadījumā — lai novērstu neatbilstības banku noregulējuma režīmam —, gan uzņēmumu gadījumā — lai pārrobežu ieguldītājiem sniegtu papildu skaidrību un noteiktību un veicinātu ienākumus nenesošu aizdevumu jautājuma risināšanu; atzinīgi vērtē to, ka ar BAND tika ieviestas būtiskas izmaiņas maksātspējas hierarhijā, prioritāti piešķirot garantētiem noguldījumiem, lai tie klasifikācijā atrastos augstāk par pārējiem kapitāla instrumentiem, zaudējumu absorbcijas spēju, citiem augstākās prioritātes parādiem un negarantētiem noguldījumiem; aicina VNV iepazīstināt ar globālā līmenī sistēmiski nozīmīgu banku un citu banku noregulējamības izvērtējuma rezultātiem, tostarp ar ierosinātajiem noregulēšanas šķēršļu pārvarēšanas pasākumiem;
45. atzīmē juridisko izvēles iespēju klāstu, kas pieejams, lai nodrošinātu *TLAC* atbilstošā parāda subordināciju; norāda, ka FSP nedod priekšroku nevienai no šīm izvēles iespējām; uzskata, ka pieņemtajai pieejai vispirms būtu jānodrošina līdzsvars starp elastību, efektivitāti, juridisko noteiktību un tirgus spēju absorbēt jebkādas jaunas parādu kategorijas;

46. prasa apsvērt Bāzeles noteikumu pārskatīšanas un *MREL* prasību, *TLAC* un *SFPS 9* ieviešanas iespējamo negatīvo ietekmi uz reālo ekonomiku; prasa rast risinājumu šādas ietekmes mazināšanai;
47. atgādina, ka jaunā noregulēšanas režīma ieviešanas rezultātā daži ieguldītājiem, it īpaši privātiem ieguldītājiem, piedāvātie instrumenti ir saistīti ar lielāku zaudējumu risku nekā tas bija, piemērojot iepriekšējo režīmu; turklāt atgādina, ka iekšēji rekapitalizējami instrumenti pirmkārt būtu jāpārdod tikai atbilstīgiem ieguldītājiem, kas var absorbēt potenciālos zaudējumus, neapdraudot sava finanšu stāvokļa stabilitāti; tādēļ mudina Komisiju atbalstīt attiecīgo spēkā esošo tiesību aktu īstenošanu un aicina Eiropas uzraudzības iestādes būtiski veicināt maldinošas pārdošanas prakses konstatēšanu;
48. brīdina par to, ka tiek konstatēts, ka ir grūti īstenot *BAND* noteikto prasību par tādu iekšējās rekapitalizācijas pilnvaru atzīšanu līgumos, kuras attiecas uz trešo valstu tiesību aktu reglamentētām saistībām; uzskata, ka šis jautājums jārisina nekavējoties; atzīmē, ka ar ierosinātajiem grozījumiem *BAND* tiek ieviestas kompetento iestāžu tiesības piešķirt atbrīvojumu no minētās prasības ievērošanas; uzskata, ka šī pieeja nodrošina lielāku elastību un ļauj izvērtēt attiecīgās saistības, izskatot katru gadījumu atsevišķi; aicina Komisiju un noregulējuma iestādes nodrošināt, ka atbrīvojumu piešķiršanas nosacījumi un sekojošie faktiskie lēmumi par atbrīvojumiem neapdraud bankas noregulējamību;
49. norāda — lai nodrošinātu krīžu vienmērīgu pārvaldību, liela nozīme ir ātrai un efektīvai informācijas apmaiņai starp uzraudzības un noregulējuma iestādēm; atzinīgi vērtē to, ka ECB un VNM noslēdza saprašanās memorandu par sadarbību un informācijas apmaiņu; aicina ECB saprašanās memorandā precizēt kopējo uzraudzības komandu un iekšējā noregulējuma grupu komunikācijas procedūras; ierosina ECB pārstāvju piedalīšanos VNV plenārsēdēs un izpildsesijās pastāvīgā novērotāja statusā padarīt pilnībā abpusēju, ļaujot VNV pārstāvim piedalīties ECB Uzraudzības padomes sanāksmēs pastāvīgā novērotāja statusā;
50. pieņem zināšanai dažu VNV locekļu dubulto lomu, jo viņi vienlaikus ir izpildstruktūras ar lēmumu pieņemšanas funkcijām locekļi un augstākā līmeņa vadītāji, kas kā tādi ir atbildīgi valdes priekšsēdētājam, un uzskata, ka šīs struktūras izvērtēšana būtu jāsāk pirms pašreizējā pilnvaru laika beigām;
51. atgādina, ka Starpvaldību nolīgumu par vienotā noregulējuma fondu (VNF) galu galā ir paredzēts iekļaut Savienības tiesiskajā regulējumā; aicina Komisiju apsvērt veidus, kā to izdarīt; uzsver, ka par paraugu varētu izmantot gaidāmo fiskālā pakta iekļaušanu ES tiesībās;
52. aicina vienotā noregulējuma fonda *ex ante* iemaksu aprēķināšanā nodrošināt vispārēju pārredzamību un censties saskaņot informāciju par aprēķinu rezultātiem un uzlabot izpratni par aprēķināšanas metodiku; aicina Komisiju ar vislielāko rūpību pārbaudīt Deleģētās regulas (ES) 2015/63 27. apsvērumā paredzēto vienotajā banku noregulējuma fondā veicamo iemaksu aprēķināšanu un it īpaši riska faktora atbilstību, lai nodrošinātu, ka tiek pienācīgi ņemts vērā mazāk sarežģītu institūciju riska profils;
53. pieņem zināšanai finanšu ministru 2015. gada 8. decembra paziņojumu par VNF pagaidu finansēšanas kārtību; šajā sakarā atzīmē, ka 15 no 19 eurozonas dalībvalstīm jau ir parakstījušas saskaņoto aizdevumu mehānisma nolīgumu ar VNV; atgādina, ka šīs individuālās kredītlīnijas būs pieejamas tikai kā pēdējais līdzeklis; uzskata, ka ar šo

risinājumu vien nepietiek, lai pārrautu apburto loku starp bankām un valstu valdībām un izbeigtu banku glābšanu, ko finansē nodokļu maksātāji; prasa panākt strauju progresu Padomes un Komisijas darbā pie kopīga VNF paredzēta fiskālā atbalsta mehānisma, par kura finansēšanu galīgā atbildība būtu jāuzņemas banku sektoram un kuram vajadzētu būt vidējā termiņā fiskāli neitrālam, kā tas ir norādīts nolīgumā par VNF un kā to 2016. gada jūnijā apstiprināja Eiropadome;

Noguldījumu apdrošināšana

54. atkārtoti prasa izveidot trešo pīlāru, lai pabeigtu banku savienības izveidi; atgādina, ka noguldījumu aizsardzība ir svarīga visiem ES iedzīvotājiem; atzīmē, ka priekšlikums par ENAS pašlaik tiek apspriests komiteju līmenī;
55. uzsver, ka ENAS ieviešanai un diskusijām par šo projektu nevajadzētu vājināt centienus uzlabot NGSD īstenošanu; atzinīgi vērtē darbu, ko EBI nesen veikusi, lai veicinātu konvergenci šajā jomā; atzinīgi vērtē to, ka visas dalībvalstis ir transponējušas BAND; atgādina visām dalībvalstīm par pienākumu piemērot un pareizi īstenot BAND un NGSD;
56. atgādina, ka Komisijas uzdevums ir garantēt vienlīdzīgus konkurences apstākļus visā ES un ka tai būtu jānovērš jebkāda sadrumstalotība iekšējā tirgū;

o

o o

57. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai, ECB, VNV, valstu parlamentiem un Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 40. apakšpunktā definētajām kompetentajām iestādēm.